

Mødet den 19. Marts 1914.

1. (J. Nr. 25⁶—1913). Skrivelse fra Indenrigsministeriet med Bevilling fra Odd fellow Ordenen til at drive **Beværtning** med Udschenkning af stærke Drikke.

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 443—1913). Fortegnelse over **de offentlige Biveje** i Aarhus Amtsrådsreds.

Til Efterretning.

3. Beretning fra Aarhus Haandværkerforening om følgende af den bestyrede Legater:
 - a. (J. Nr. 627—1913). Slagtermester Severin Hendriksen og Hustrus Legat og
 - b. (J. Nr. 628—1913). Admiral Krieger og Hustrus Legat.

Til Efterretning

4. (J. Nr. 638—1913). Indstilling fra Budgetudvalget angaaende Sagen om **Afløsning af Sognepræsteres Accidenser**.

Formanden udtalte, at der her i Landet var Tendens til at søge at komme bort fra den direkte Betaling til de offerberettigede for kirkelige Handlinger saasom Barnedaab, Bryllup og Begravelse. Om saadan Afløsning af Accidenserne handlede Loven af 14. Marts 1913 § 4 hvori staar: »Ministeriet for Kirke og Undervisningsvæ-

senet bemyndiges til at stadfæste Overenskomster mellem Menighedsraadene og de offerberettigede om Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser samt Præstepenge i Købstæderne, hvor saadanne ydes, efter forud indhentede Erklæringer fra paagældende Kommunalbestyrelser, uden hvis Samtykke Overenskomster af denne Art ikke kan stadfæstes af Ministeriet, saafremt Grundstørrelsen for Afløsningsvederlaget i samme er sat højere end til Gennemsnitsbeløbet af, hvad Højtidsoffer og Accidenser har udgjort i de sidste 5 Kalenderaar før Overenskomstens Indgaaelse. Tidligere Overenskomster om Højtidsofferets Afløsning, der er indgaaede med Kommunalbestyrelsen og ikke med Menighedsraadet, kan ikke uden Kommunalbestyrelsens Samtykke ændres ved Indgaaelsen af de her omhandlede Overenskomster. Den ved Afløsningen nødvendiggjorte Ligning paa Sognets til Folkekirken hørende, offerpligtige Beboere foretages af Kommunalbestyrelsen efter Reglerne for Ligningen af den personlige Kommuneskat«. Medens Overenskomsten angaaende Højtidsofferets Afløsning i sin Tid var blevet indgaaet mellem de offerberettigede og Menighedsraadet. Afløsningen var vel ingen tvungen Sag, men var Overenskomst derom indgaaet, skulde den til Erklæring af Kommunalbestyrelsen, og hvis Vederlaget ikke var sat højere end Gennemsnittet af de sidste 5 Aar, kunde Stadfæstelse finde Sted, selv om Kommunalbestyrelsen satte sig derimod. Budgetudvalget var imidlertid blevet gjort opmærksom paa, at den i Overenskomsten om Højtidsofferet fandtes en Bestemmelse om, at ny Ordning paa dette Omraade kunde finde Sted, naar man fik en Præstelønningslov, og da der nu var kommen en saadan, der ofte var blevet udtalt Utilfredshed med

Overenskomsten, forekom det Udvalget rimeligt at drage Højtidsofferets Afløsning med ind under Forhandlingerne om Accidensernes Afløsning. Højtidsofferet havde efter Overenskomsten hidtil været 28 Øre pr. 100 Kroners, men naturligvis var det ikke nogen rationel Maade at fastsætte Offeret efter Skatteindtægten. Det rimeligste vilde altsaa være at inddrage Afløsningen af Højtidsofferet under de nu tilstundende Forhandlinger, og Budgetudvalget skulde derfor henstille, at der blev nedsat et særligt Udvalg til Sagens Behandling eller givet et af de bestaaende Udvalg Bemyndigelse til at forhandle med de offerberettigede angaaende den ny Overenskomst. Det rimeligste vilde vel være at vælge Kasseudvalget, da et 5 Mands Udvalg vel nok vilde arbejde for tungt.

Simonsen anbefalede Nedsættelse af et Udvalg, der fik Bemyndigelse til at forhandle om de Spørgsmaal, der kunde høre med under Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser. Det var særdeles naturligt, at Afløsningen af Højtidsofferet blev taget med, og selv om det kun kunde ske ved, at de offerberettigede fik det samme som nu, saa vilde det dog være heldigt, at Beregningen blev foretaget efter Befolkningsantal og ikke som nu efter Skatteindtægt. Siden Overenskomsten om Højtidsofferets Afløsning blev indgaaet havde man faaet en ny Skattelov og nye Regler for Paaliggingen, saa Grundlaget var blevet et helt andet, end da Overenskomsten blev indgaaet. Paa anden Omraade vilde en retfærdigere Ordning ogsaa være ønskelig. Det var nu saaledes, at alle, der ikke tilhørte noget anerkendt Trossamfund, skulde regnes til Folkekirken, men det vilde være heldigt at faa en saadan Ordning, at man kunde blive

fri for at betale til Offer, naar man skaffede Bevis for, at man var udmeldt af Folkekirken. Efter Gennemsnittet for de sidste 5 Aar vilde Accidenserne beløbe sig til 39 $\frac{1}{2}$ Øre pr. Indbygger. Afløsningen af Accidenserne vilde derfor beløbe sig til en 24000 Kr. Offer afløsningen var en 43—44000 Kr. Alt i alt en vældig Udgift for Skatteborgerne til Præste og Degne. Dertil kom det kedelige, at ikke alle Pengene blev her i Byen, idet de gik til et Præstelønningsfond, hvoraf Præsterne blev lønnet. De alt ansatte Præster vilde beholde deres gamle Løn, men de ny blev ansat paa en lavere Løn, uden at Borgerne slap billigere. Saa vidt det kunde skønnes, vilde Aarhus komme til at udrede mindst 20000 Kr. til Lønning af Præster andre Steder i Landet. I Sct. Pauls Sogn alene vilde der blive en 8—10000 Kr. tilovers, idet den ny Sognepræsts Løn var fastsat til 4000 Kr. stigende til 5400 Kr. altsaa meget mindre end den forrige Sognepræst havde haft, og disse 8—10000 Kr. vilde gaa til Præster, der var Aarhus ganske uvedkommende. Dette Forhold vilde Taleren bede det kommende Udvalg have sin Opmærksomhed henvendt paa. Hvis man kunde undgaa at faa Accidenserne afløst i Øjeblikket, vilde det sikkert være fordelagtigt for Borgerne, idet Accidenserne syntes at være stærkt nedadgaaende. Endvidere maatte det erindres, at man ved en Accidens afløsning ikke blev fri for hele Betalingen for kirkelige Handlinger, idet der stadig skulde betales til Kirkebetjent og Organist. Daarligere Betingelser end der forelaa i Øjeblikket kunde ikke faas. Det fremgik vist ikke helt klart af Loven, om det var tvungen Sag at gaa med til Offer afløsningen, men var det, eller man vilde gaa med, vilde det utvivlsomt være

heldigt at faa en Forhandling baade om Accidens- og Offerafløsning, men naturligvis med det for Øje at slippe saa billigt som muligt. Sluttelig anbefalede Taleren at nedsætte et særligt Udvalg paa 5 Mand.

M o u s t e n troede, at Menighedsraadene mere følte sig som Repræsentanter for de offerberettigede end for Kommunen, hvilket maaske noget skyldtes, at de offerberettigede selv i stort Tal havde Sæde i Raadene. Den af Raadene foreslaaede Overenskomst gav i hvert Fald de offerberettigede fuldt ud alt, hvad de kunde faa. Der var intet at sige til, at Accidenserne blev afløst, men det var meget mærkeligt, at man skulde betale til Præster andre Steder i Landet. Det var meget rigtigt, at Afløsningen ikke omfattede alle kirkelige Udgifter, idet man vedblivende skulde betale til Kirkebetjent og Organist og desuden for Daabsattester. Samme fik man vel nu gratis udliveredede, men kun til Skolebrug. Skulde man senere have en Attest, maatte de betales derfor. Dette Forhold maatte ordnes sammen med Afløsningen. Ligeledes maatte man komme til en saadan Ordning, at man kunde benytte en anden Præst end sin Sognepræst uden at betale ekstra derfor. Andre Forhold trængte ogsaa til at reformeres. Det var saaledes ret meningsløst, at der blev ydet Bidrag til Sognepræsternes Husleje, og ligeledes at Præsterne alene bestemte, naar Konfirmationsundervisningen skulde finde Sted. Det var ganske vist i sin Tid truffet en Overenskomst mellem Præsterne og Skolerne om Tiden for Konfirmationsundervisningen, men Præsterne holdt ikke Overenskomsten. Den nu paatænkte Ordning maatte derfor omfatte en Bestemmelse om, at Tiden for Konfirmationsundervisningen skulde

fastsættes efter Overenskomst mellem Kommunalbestyrelsen og Præsterne. I det hele taget maatte man se at komme bort fra det nu uheldige Forhold, at Kommunen betalte Præsternes Løn, men ingen Indflydelse havde paa de kirkelige Budgetter og Præsternes Forretninger.

N. J o h. L a u r s e n havde ikke troet, at der skulde finde nogen Realitetsbehandling Sted, da der kun var foreslaaet Nedsættelse af et Udvalg. Da der imidlertid var blevet sagt adskilligt, som vist faldt udenfor det, Udvalget skulde forhandle om, vilde Taleren ogsaa gøre et Par Bemærkninger. Det var blevet talt om at fritage dem, der ikke var Medlem af Folkekirken, for at betale til denne. Dette Forhold blev vist ordnet, hvis den ny Grundlov blev vedtaget, men forøvrigt gik saadanne Folks Kirkebidrag til Skolevæsenet. Der var endvidere anket over, at Byen kom til at betale mere, end der krævedes til Byens kirkelige Betjening. Dette skyldtes imidlertid Loven, som alle Partier, ogsaa Hr. Simonsen, havde bifaldet. Forøvrigt holdt Hr. Simonsens Beregning over, hvad der gik andet Steds hen, næppe helt Stik, idet Sagen vilde blive meget forandret, naar der kom en ny Kirke i Sct. Pauls Sogn. Attestspørgsmaalet var ogsaa afgjort ved Lov, men det var Talerens Tro, at den senere Lovgivning paa dette Omraade havde givet Præsterne et saa stort Arbejde med Udstedelse af Attester, at de i de store Sogne ikke fik et tilsvarende Vederlag derfor. Den Forhandling, der skulde finde Sted, burde rettelig holde sig til det, der laa for, nemlig Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser. Taleren havde tidligere gjort sig til Talsmand for, at Vederlaget skulde afhænge af Folketallet og ikke af Skatteindtægten, og han troede, at saavel de offerberetti-

gede som Menighedsraadene i høj Grad var villigt til at lade Folketallet være det afgørende. Taleren troede, at Hr. Simonsen havde taget fejl ved at antage, at Byen vilde være bedst tjent med, at Afløsningen ikke blev foretaget nu.

Samuel sen henstillede til det kommende Udvalg at søge gennemført, at der kunde finde Begravelser Sted om Søndagen ligesom i andre Byer. Præsterne havde hidtil modsat sig Søndagsbegravelser, idet de havde gjort gældende, at de ikke havde Tid dertil. Fik man nu Accidenserne afløst, blev der vel nok Raad til at holde en Begravelsespræst, en Specialist paa dette Omraade om man saa kunde sige. Der var Grund til at forlange, at der kunde foretages Begravelser om Søndagen, eftersom det kostede Arbejderne mange Penge at gaa til Begravelse paa Hverdage. Kravet om Søndagsbegravelser var flere Gange blevet rejst af Arbejdernes Fællesorganisation, men uden noget Resultat.

Simonsen bemærkede, at naar han troede, at Byen stod sig bedst ved, at der i Øjeblikket ikke blev foretaget Accidensafløsning, havde det været under Forudsætning af, at der ikke blev sluttet nogen Overenskomst paa Trods af Byraadet. Den nuværende Ordning for Udstedelse af kirkelige Attester var baade meget uheldig og drilagtig for Befolkningen. Der var absolut ikke nogen Mening i, at der kunde forlanges Betaling for Udstedelse af en Daabsattest, naar den, der skulde udstede den, i Forvejen havde langt over Ministergage. Hr. N. Joh. Laursen havde talt om Præsternes Arbejde med Udstedelse af Attester i de store Sogne, men det vedrørte jo slet ikke Sagen, om Sognet var stort eller lille, naar der blev betalt for hver Attest. Hvis en Mand kunde

have sin Tid optaget med at skrive Attester til 35 Øre Stykket, vilde han blive en meget stor Skatteyder. Det var meget rigtigt, at Socialdemokraterne havde været med til at vedtage Præstelønningsloven, men det kom jo an paa, hvorledes Lønnen skulde forstaas, og Taleren havde da opfattet det saaledes, at Accidenserne maatte kunne afløses med en betydelig mindre Sum end efter de sidste 5 Aars Gennemsnit, og at Afløsningen ikke kunde ske uden Kommunalbestyrelsens Tilladelse, hvis der skulde betales mere end efter de sidste 5 Aar. Naar det var saaledes, at en stor Del af Pengene skulde sendes ud af Byen, kunde Menighedsraadene ikke godt tage det Standpunkt, at Borgerne skulde betale det mest mulige. Spørgsmaalet om, hvem der maatte anses for at være Medlem af Folkekirken, havde stor Betydning. Tog man det i den nu gængse Forstand, vilde det blive ca. 98 % af Befolkningen, men skulde det kun være dem, der virkelig vedkendte sig at høre til Folkekirken, vilde det blive langt mindre. Da der intet vilde blive berørt Præsterne derved, vilde det være rimeligt at give Folk Lejlighed til ved Udmeldelse af Folkekirken at slippe for at betale til Præster andre Steder i Landet.

Møller troede ikke, at man kunde forhindre en Overenskomst med de offerberettigede, naar der ikke blev forlangt mere end Gennemsnittet af de sidste 5 Aar, for saa havde Ministeriet Ret til at sanktionere Overenskomsten, enten Byraadet havde tiltraadt den eller ej. Det vilde derfor være rigtigst at optage en Forhandling med de offerberettigede og Menighedsraadene. Den gamle Overenskomst om Højtidsofferets Afløsning var ikke heldig for Kommunen, saa det vilde sikkert være heldigt at faa en ny Ordning paa dette

Omraade nu ved Accidensernes Afløsning, men man naaede næppe noget ved at blande uvedkommende Ting ind i Forhandlingerne. Konfirmationsundervisningen havde f. Eks. vistnok hverken Byraadet eller Menighedsraadene noget med at gøre, men derfor kunde det jo nok tænkes, at Præsterne vilde være lydhøre overfor en Henstilling om en for Skolerne heldig Ordning. Det var meget rigtigt, at man kunde komme til at betale til andre Kommuner, men der maatte ikke glemmes, at der skulde 2 ny Præster til Sct. Pauls Sogn. Naar deres Lønninger kom til, vilde man vel komme op til den samme Sum, som gik til den forrige Præst. Et Udtryk som »Specialist i Begravelser« burde ikke bruges. Et Udvalg paa 3 Mand vilde være tilstrækkeligt stort. Jo større Udvalget blev, jo tungere vilde Arbejdet falde. Naturligvis burde man søge at opnaa en for Kommunen saa gunstig Overenskomst som muligt, men synderligt opnaaede man vel ikke, da Præsterne sikkert ikke gik ind paa at faa mindre, end de havde. Taleren tilraadede ikke at slutte Overenskomsten paa et alt for langt Aaremaal, da Lønningsloven snart vilde blive revideret. Kunde man faa det med i Overenskomsten, at man gratis kunde lade sig betjene af en anden Præst end sin Sognepræst, vilde det være meget rart.

N. J o h. L a u r s e n bemærkede, at det var en Forudsætning for Overenskomsten, at Folk kunde faa Lov til uden Ekstrabetaling at benytte hvilken Præst, de vilde, til Konfirmationsundervisningen. Saaledes var Forholdet nu, og saaledes vilde det blive med ved at være. Naar Folk var Medlem af et andet Trossamfund end Folkekirken og meldte sig ud af denne, tilhørte de ikke mere Folkekirken. Taleren skulde ikke

komme ind paa, om Accidenserne var nedadgaaende, men de vilde maaske gaa nedad, hvis der blev agiteret derfor. En saadan Agitation burde dog vist undgaas, da den næppe tjente til at skabe et godt Forhold for nogen. Folkekirkens Værd var ikke saa ganske lille, heller ikke set fra Socialdemokraternes Side, og den vilde sikkert blive savnet meget, hvis den blev ophævet. Taleren skulde gerne indrømme, at det vilde give en god Indtægt, hvis man kunde have sin Tid fuldt optaget med at skrive Attester à 35 Øre Stykket, selv om man kun skrev i 8 Timer om Dagen, men Præsterne havde jo ikke saa lidt andet at varetage end at skrive Attester. Da der i sin Tid var Tale om at lade et borgerligt Kontor udfærdige Attesterne, blev det tilfulde godtgjort, at Udgiften vilde blive meget større end nu, blandt andet fordi Præsterne nu udfærdigede mange flere Attester gratis, end Loven krævede.

S a m u e l s e n havde med Udtrykket »Specialist i Begravelser« absolut ikke tilsigtet at sige noget nedsættende om Præsterne.

J a k o b J e n s e n foreslog, at Udvalget blev paa 5 Mand.

M ø l l e r mente, at 3 Mand var nok.

N. J o h. L a u r s e n foreslog Sagen henvist til Budgetudvalget.

Sagen henvistes til Budgetudvalget.

5. (J. Nr. 335—1913). Forslag til **Regulativ for Kommunelægerne** i Aarhus, saalydende:

»De i Aarhus bosatte, praktiserende Læger, som erklære sig villigt til at fungere som Læger for Kommunens Fattig- og Alderdomsunderstøttede, forpligtede sig til at yde saadan Lægehjælp paa de i nærværende Regulativ fastsatte Regler:

Lægehjælpen ydes til de i Aarhus boende Personer eller Familier, som, efter paa Alderdomsunderstøttelses eller Fattigvæsenets Kontor at have indmeldt sig til Behandling af den paagældende Læge, møde hos Lægen med skriftlig Henvisning til ham fra vedkommende Kontor. Indmeldelsen gælder for et helt kommunalt Regnskabsaar eller for den Del af et saadant Aar, som ved Indmeldelsen staar tilbage. Naar Lægehjælp skønnes paatrængende nødvendig, kan Hjælpen ydes uden Henvisning; men Henvisning fra det paagældende Kontor maa da af den Lægesøgende snarest bringes Lægen. Sker dette ikke, skal Lægen snarest og senest inden 8 Dage for vedkommende Kontor anmelde det skete, hvorefter Kontoret sender en Anvisning direkte til Lægen. Saafremt en Henvisning allerede af Kontoret er overgivet Patienten, men af denne ikke tilstillet Lægen, sender Kontoret en Genpart direkte til Lægen.

Henvisningen, der giver Ret til Lægehjælp for vedkommende Enkeltperson eller Familie (Ægtepar eller Hovedpersoner med Børn under 18 Aar) i Tiden indtil det paagældende Regnskabsaars Udgang, skal indeholde Patientens og Lægens Navn samt Oplysning om, hvilken Art af offentlig Understøttelse Patienter nyder, og om Patientens Forsørgelseskommune. — For saa vidt en Patient, efter at have indmeldt sig til Behandling af en af de kommunale Læger, indenfor vedkommende Regnskabsaar gaar over fra at være alderdomsunderstøttet til at nyde egentlig Fattigunderstøttelse eller omvendt skal dette meddeles Lægen skriftlig henholdsvis af

Alderdomsunderstøttelsesvæsenet eller Fattigvæsenets Kontor.

2.

Lægerne ere berettigede til ved Opslag i deres Konsultationsværelse eller paa anden Maade at søge bragt til Patienternes Kundskab, at Patienterne saa vidt muligt skal søge Lægerne i deres Konsultationstid, samt hvilken denne er, og at Begæring om Sygebesøg maa meddeles Lægerne inden Kl. 9 Formiddag, hvis Begæringen skal kunne efterkommes samme Dag, den fremsættes. Naar Lægehjælp er paatrængende nødvendig, skal Lægen dog efterkomme Begæringen snarest muligt. Opslag, hvorved det foranstaaende bringes til Patienternes Kundskab, ophænges paa Fattig- og Alderdomsunderstøttelsesvæsenets Kontorer, samt en Liste indeholdende de kommunale Lægers Navne.

3.

Lægernes Honorar fastsættes til 8 Kr. aarlig for hver enlig Person eller Familie, hvem den paagældende Læge yder Lægehjælp, uden Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt i Regnskabsaaret Indmeldelsen er sket.

Fødselshjælp samt Attester i Anledning af Indlæggelse paa Sindssygehospitaller, Sanatorier o. lign. betales særskilt efter de for »Lægeforeningen for Aarhus og Omegn« ved nærværende Regulativs Udstedelse gældende Takster, af hvilke trykte Eksemplarer ville være at tilstille Alderdomsunderstøttelses og Fattigvæsenets Kontorer. For Nattebesøg erlægges i alle Tilfælde en særskilt Betaling af 3 Kr. for hver saadant Besøg. Naar Læge tilkaldes i Anledning af Ulykkestilfælde eller pludseligt Sygdomstilfælde, hvor øjeblikkelig Lægehjælp anses nødvendig,

og den Læge, til hvilken den paagældende Familie eller Patient er indmeldt, ikke træffes, erholder den tilkaldte Læge — uden Hensyn til om han hører til de Læger, der have paataget sig at fungere som Kommunens Læger — Betaling efter Lægeforeningens nugældende Takst. Gældende Overenskomster mellem Kommunen og Specialister angaaende Speciallægebehandling berøres ikke af de i nærværende Regulativ indeholdte Bestemmelser. Lægebesøg paa Christiansbjerg og paa den Syd for en Linie fra Marselisborg Hospital til Sporvognsremisen beliggende Del af Byens Grund beregnes som for Landture med 5 Kroner ÷ 25 % Rabat foruden Befordringsgodtgørelse efter Regning, medens der for Konsultationer i Lægens Hjem for de i disse Dele af Kommunen boende betales det halve af de ovennævnte pr. Familie eller Enkeltperson fastsatte Vederlag.

Lægerne ere pligtige til uden særskilt Betaling at udstede

- 1) Lægeerklæringer, der af Alderdomsunderstøttelses- eller Fattigudvalget begæres udstedte til Oplysning om den Understøttedes Sygdomstilfælde, Helbredstilstand eller Arbejdsførhed eller om hygiejniske Forhold i Hjemmene, og
- 2) Dødsattester.

4.

For saa vidt Henvisningen fra Fattigvæsenets eller Alderdomsunderstøttelsesvæsenets Kontor indeholder en Tilføjelse om, at der er tilstaaet den paagældende Patient »alene Lægehjælp«, kan der ikke til denne Patient ordineres Medicin, Forbindssager eller Mælk for Kommunens Regning. Til Alderdomsunderstøttede kan der ikke ordineres Mælk. Iøvrigt kan Læ-

gerne til de til dem henviste Patienter for Kommunens Regning ordinere Medicin og Forbindsager. Lüksusmedicin, hvorved særlig forstaas Medicin med patenterede Navne (saasom Aspirin, Veronal, Diuretin, Sanatogen, Tinct. ferri Attenstädt o. lign. maa aldrig ordineres.

Diætetiske Næringsmidler saasom Kakao, Havregryn og Maltøl maa ikke skrives paa Recept.

Bandager, Massage, Bade og lignende kan kun tilstaas Patienter af Alderdomsunderstøttelses- eller Fattiggudvalget efter Anbefaling fra Lægen.

Naar en Læge skønner, at der bør ordineres Mælk til en fattigunderstøttet, meddeler han dette til Fattigvæsenets Kontor, der da ved Paategning paa Lægesedlen bestemmer Rationens Størrelse pr. Dag og det Tidsrum for hvilket den er tilstaaet den fattigunderstøttede.

Lægerne bør ved al Ordination af Medicin og de forømtalte Ekstraydelser bestræbe sig for at undgaa enhver unødvendig Udgift for Kommunen.

Receptblanketterne skal indeholde en trykt Paategning om, at Medicinemballage (Papæsker o. lign. dog undtaget) skal tilbageleveres til Apoteket.

5.

Ved Fattig- eller Alderdomsunderstøttedes Indlæggelse paa Hospital skal Sygesedlen forelægges for henholdsvis den ved Fattiggaarden og »De gamles Hjem« ansatte Læge, der da afgør, paa hvilket Hospital Patienten skal indlægges og giver Sygesedlen Paategning derom. — Denne Bestemmelse bortfalder dog, hvis Patienten efter Sygdommens Art er berettiget til ve-

derlagsfri Behandling. Hvis Indlæggelse paa Hospital er paatrængende nødvendig, kan den ske uden at Sygesedlen forelægges for Lægen ved Fattiggaarden eller »De gamles Hjem«.

6.

Lægerne kunne gøre Indstilling til Alderdomsunderstøttelses- eller Fattigudvalget angaaende Specialistbehandling, hvilken Indstilling der bør indeholde en kort Begrundelse, afgives til vedkommende Kontor, som da henviser den understøttede til en Specialist.

7.

Lægernes Regninger for det kommunale forløbne Regnskabsaar, bilagte med de i Aarets Løb modtagne Henvisninger tilstilles — ogsaa for Alderdomsunderstøttedes Vedkommende — Fattigvæsenets Kontor inden den 8. April.

8.

Enhver af Lægerne erholder udleveret en Sygeprotokol, som maa føres nøjagtig og særlig indeholde nøje Gengivelse af hver enkelt Henvisning.

9.

Nærmere Regler og vejledende Bemærkninger med Hensyn til Udstedelse af Recepter, Benyttelse dertil af forskellige Blanketter m. v. kunne meddeles Lægerne af Fattig- og Alderdomsunderstøttelsesudvalgene.

10i

Disse Bestemmelser gælder, indtil de opsiges af en af Parterne med 4 Maaneders Var- sel til en 1. April.«

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 620—1913). Skrivelse fra Direktoratet for Arbejdsanvisningen om **Oprettelse af et Arbejdsanvisningskontor** i Henhold til Loven af 29. April 1913, saalydende:

Ved Siden af Samarbejdet med Arbejdsløshedskasserne vil Kontorerne have til Opgave at drage Omsorg for Anvisning af Arbejde til arbejdssøgende udenfor Arbejdsløshedskasserne, der for Størstedelen vil være Personer, der ikke er oplært i noget egentligt »Fag«. Kontorerne bør efter Direktoratets Formening i saa Henseende lægge særlig Vægt paa at søge at faa den ledige Arbejdskraft, som endnu ikke har rodfæstet sig i Byerne, anbragt i Landbrugets Tjeneste, og man mener at turde forvente, at Kontorerne vil kunne udføre et virkningsfuldt Arbejde i denne Retning, navnlig naar der er Tale om Arbejdere, der er opfødte paa Landet og derfor have Kendskab til Landbrugsarbejde. Yderligere vil Kontorerne kunne udføre et betydeligt Arbejde med Anvisning af saadant mere tilfældigt Arbejde, som nu for Byernes Vedkommende anvises af forskellige i den Anledning oprettede Kontorer, hvor der af de arbejdssøgende maa erlægges et Vederlag for Anvisningen i Forhold til den Løn, Vedkommende faar for det anviste Arbejde. Anvisningskontoret bør derhos ogsaa som en af sine Opgaver beskæftige sig med Tyendeanvisning, hvilket forhaabentlig i Tidens Løb vil kunne føre til fuldstændig Overtagelse af hele Fæstevirksomheden, der nu udføres af Fæstekontorerne. Som andre Opgaver for Kontoret kan endelig nævnes Lærlinge-anvisning, Anvisning for Handels- og Kontormedhjælpere o. lign.

Kontorernes Bestyrelser vil være at vælge

dels af vedkommende Amtsråd og dels af vedkommende Byråd med et i Forhold til Deltagelsen i Udgiften nærmere fast Antal Medlemmer; dette Forhold kan iøvrigt ordnes efter Raa-
denes Ønsker.

Med Hensyn til Udgifterne ved Driften af Hovedkontoret med Lokalkontorer skal bemærkes, at det efter Direktoratets Formening ikke vil blive nødvendigt at anvende mere end ca. 20000 Kr. aarlig i dette Øjemed. Heraf vil Staten tilskyde en Del — formentlig Tredjedelen — medens Resten af Udgifterne, hvis ikke anden Aftale træffes, skal udredes i Forhold til Amtskommunernes og Købstadkommunernes Indbyggerantal ved den sidste Folketælling.

Idet bemærkes, at Direktoratet selvfølgelig gerne vil staa til Raadighed med de yderligere Oplysninger, som maatte ønskes, ligesom man ogsaa paa anden Maade, saavidt muligt gerne vil yde sin Bistand til Sagens Ordning, skal man henstille, at Byrådet — næst at give sin Tilslutning til Sagen og bevilge de fornødne Bidrag til dens Realisation — vælger et Udvalg til, sammen med de Udvalg, der ventes nedsatte af de andre kommunale Raad, at træffe Bestemmelse om Kontorernes Indretning, Udarbejdelse af Reglement for deres Virksomhed m. v.«

»Ved Lov af 29. April 1913 om Arbejdsanvisning er det fastsat, at der kan oprettes Arbejdsanvisningskontorer rundt om i Landet, enten af særskilte Kommuner eller af to eller flere Kommuner i Forening. Der er derhos ved Loven aabnet Adgang til at lade enkelte Kontorer virke som Hovedkontorer med dertil knyttede Lokalkontorer som Filialer.

Den sidstnævnte Ordning maa efter Direkto-

ratets Formening anses for den mest tilfredsstillende, ikke blot af Hensyn til det ønskelige i, at der skabes det bedst mulige Samarbejde mellem Arbejdsanvisningskontorerne indbyrdes og med Centralarbejdsanvisningskontoret i København, men tillige fordi den i økonomisk Henseende vil være langt den billigste. Navnlig vil det være heldigt, om der blev oprettet Arbejdsanvisningskontorer af Land og By i Forening, og i saa Henseende vil det sikkert være den mest praktiske Ordning, at Amtskommuner og Bykommunerne i Amtet slutter sig sammen om Oprettelsen af et Hovedkontor med Lokalkontorer.

Direktoratet vilde derfor anse det for meget ønskeligt, om der i Aarhus kunde blive oprettet et Arbejdsanvisningskontor, der virkede som Hovedkontor for Amtet med Lokalkontorer i forskellige af Købstæderne indenfor Aarhus og Skanderborg Amter, foreløbig i Aarhus, Horsens og Silkeborg Købstæder. Man henstiller da til det ærede Byraad at ville tage under Overvejelse at slutte sig til den her fremsatte Plan og at ville indlede Forhandling i saa Henseende med Aarhus og Skanderborg Amtsråd samt Byraadene i de øvrige af de nævnte Købstæder, til hvilke kommunale Raad Direktoratet under D. D. har rettet en lignende Henvendelse.

Med Hensyn til det paatænkte Kontor skal man iøvrigt bemærke følgende:

Ifølge Arbejdsanvisningsloven skal et Arbejdsanvisningskontor anwise Arbejde af enhver Art. Kontorets Virksomhed maa imidlertid blive af noget forskellig Art, eftersom der er Tale om Anvisning af Arbejde til Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser eller andre Perso-

ner, idet der efter Loven skal finde et Samarbejde Sted mellem offentlige Arbejdsanvisningskontorer og anerkendte Arbejdsløshedskasser, af hvilke de fleste nu selv udøve Arbejdsanvisning.

Hvorledes dette Samarbejde nærmere skal foregaa, vil iøvrigt indenfor de af Loven givne Rammer kunne ordnes paa den Maade, der under de forhaandenværende Forhold maa anses for den mest hensigtsmæssige«.

F o r m a n d e n oplyste, at der for nogen Tid siden havde fundet en Forhandling Sted mellem Direktøren for Arbejdsanvisningen, Stiftamtmanden og nogle af Byraadets Medlemmer, og at man ved denne Forhandling var enedes om, at hvis man skulde gennemføre Sagen, vilde det være heldigst at følge Forslaget. Spørgsmaalet var derfor, om Byrådet mente det rigtigt, at Gennemførelsen skete nu, hvilket det efter Talerens Mening vilde være, fordi man kunde blive tvunget dertil om 5 Fjerdingaar.

S a m u e l s e n henstillede at lade Arbejdernes Fællesorganisation erklære sig om Sagen. Det vilde næppe være rigtigt at modsætte sig Kontorets Oprettelse, da Ministeriet om 5 Fjerdingaar kunde oprette det, hvis det vilde, hvilket naturligvis vilde sige, at Kontoret blev oprettet, og i saa Tilfælde fik man næppe nogen Indflydelse paa Pladsernes Besættelse, men for at faa den bedste Ordning vilde det sikkert være heldigt, at lade Fællesorganisationen erklære sig om Sagen.

J a k o b J e n s e n troede, man fik Sagen ind i den bedste Gænge ved at nedsætte et Udvalg og lade det henvende sig til Fællesorganisationen.

M i k a e l J o h a n s e n ansaa det for rigtigst, at baade Arbejdere og Arbejdsgivere fik Lejlighed til at udtale sig. Han foreslog, at Udvalget kom

til at bestaa af de Mænd, der havde forhandlet med Direktøren for Arbejdsanvisningen.

Christensen foreslog til Medlemmer af Udvalget de Herrer Samuelsen og Niels Jensen. Den første havde været med til Forhandlingerne med Direktøren, og den sidste tilhørte en af de største Arbejderorganisationer i Byen.

Det vedtoges at nedsætte et Udvalg til Sagens Behandling bestaaende af Formanden, Marthin Hansen, P. Petersen, Niels Jensen og Samuelsen.

7. (J. Nr. 412—1913). Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet om, at der yderligere stilles et Beløb paa **50000 Kr. til Raadighed til Installation af elektriske Ledninger.**

Møller haabede ikke, at Byraadet syntes, Udvalget forlangte for mange Penge til dette Øjemed. Det drejede sig jo i Virkeligheden om en Forretning for Byen. Udvalget vilde imidlertid gerne have, at Byraadet sagde til i god Tid, naar det ikke vilde gaa længere. Udvalget troede ikke, der var noget at risikere, og det vilde i hvert Fald gerne have det nu foreslaaede Beløb bevilget, men skulde der blive stillet altfor store Krav, skulde det nok komme med Forslag om at standse.

Mousten havde intet imod, at Beløbet blev stillet til Raadighed, men han kunde tænke sig, at der blev gaaet lidt for stærkt frem, saaledes at Installatørerne mulig kunde blive lidt for meget anstrengte. Kommunen baandlagde ogsaa efterhaanden en ret stor Kapital i denne Sag.

Møller oplyste, at de enkelte Udlaan varierede mellem 200 Kr. og 600 Kr., og at det ikke var Installatørerne, men Grundejerne der forlangte og fik Laanene. Til Dato var der stillet 100000 Kr. til Raadighed, og deraf var der bevilget Udlaan for 90000 Kr.

Christensen supplerede Hr. Møllers Oplysninger med, at der endnu kun var udbetalt 20000 Kr., selv om der ganske vist var bevilget Laan for 90000 Kr.

N. J o h. L a u r s e n syntes, man skulde henstille til Udvalget foreløbig at sætte Grænsen ved 200000 Kr. Naar denne Sum var udlaant, vilde Udvalget have høstet Erfaring for, hvorledes Pengene gik ind igen, og det kunde saa komme til Byraadet igen, hvis det fandt det heldigt.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 622—1913). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om **Omlægning af Strandvejen** fra Louisenhøj til forbi Sømærketræerne.

Møller erindrede om, at Byraadet den 2. Februar 1911 havde vedtaget Plan II for det paa-gældende Vejstykke. I Dag var der saaledes ikke andet end at give Udvalget Tilladelse til at paa-begynde Arbejdet. Plan II vilde koste 83000 Kr. Den 17. Februar 1911 havde Turistforeningen henstillet at spare de saakaldte Sømærketræer. Udvalget havde den største Sympati for at spare de gamle Minder, men der maatte jo ogsaa være Grænse for, hvor meget der kunde ofres for at spare det gamle. Iøvrigt sagde Turistforeningen selv, at Sømærketræerne ikke var kønne. Dette var imidlertid ikke det bestemmende for Udvalget, men derimod at Plan I, hvorefter Træerne kunde skaanes, vilde koste ca. 38000 Kr. mere end Plan II, fordi Vejen saa maatte lægges langt mere ud i Havet. Desuden vilde man komme til at savne en Del Fyld, som vanskeligt vil kunne skaffes til Veje. Der forelaa ogsaa et 3. Forslag, som Udvalget dog ikke kunde anbefale, fordi det var baseret paa, at Spadsere- og Ridestierne skulde

gaa om bag Sømærketræerne, og fordi Vejen vilde blive en Del smallere i Omdrejningen, hvilket sikkert vilde være meget uheldig paa Grund af den stærke Trafik det paagældende Sted. Udvalget indstillede da, at Arbejdet blev paabegyndt efter Plan II. Maaske vilde Udgiften noget overstige de kalkulerede 83000 Kr., eftersom det var 3 Aar siden, at Planen var blevet udarbejdet, og alt var jo blevet noget dyrere en da, men der vilde næppe blive nogen stor Overskridelse. Udgiften tænkte Udvalget afholdt af Marselisborgkontoen.

C h r i s t e n s e n anbefalede Plan II, som han ansaa for den bedste i alle Henseender. Han ønskede oplyst, naar der kunde begyndes paa Anlægget af det sidste Stykke af Vejen, det fra Sømærketræerne til Varna. Forhaabentlig kunde der tages fat paa dette Stykke til næste Aar.

M ø l l e r troede at turde sige, at der vilde blive taget fat paa det sidste Stykke ret hurtigt, efter at det nu omtalte Stykke var blevet færdigt.

M a r t h i n H a n s e n erindrede om, at der da Planen blev vedtaget, havde været ret stærk Modstand mod den, og udtalte, at denne Modstand fandtes endnu. Da Sagen ikke havde stor Hast vilde det derfor nok være heldigst at udsætte den i 14 Dage, saaledes at Forskønnelsesudvalget kunde, faa Lejlighed til at erklære sig. Muligvis kunde man komme til et Resultat, der ogsaa kunde tilfredsstille Turistforeningen, naar Sagen blev overvejet af andre.

F o r m a n d e n sluttede sig til Hr. Marthin Hansen. Det vilde være sørgeligt, om man skulde ofre Sømærketræerne, der dannede en saa væsentlig Del af det paagældende Steds Skønhed.

M ø l l e r fraraadede at udsætte Sagen. Der var ofte forhandlet for at finde en Udvej, hvorved

Træerne kunde skaanes, men der var intet at gøre, hvis man ikke vilde ofre de 33000 Kr., hvad vel næppe kunde tænkes.

Christensen mente, at naar det drejede sig om at give 38000 Kr. mere ud, kunde man hurtigt blive klar over, at der ikke var anden Vej at gaa end den foreslaaede. Taleren gad vide, hvor mange der anede, hvor de Sømærketræer egentlig stod, og han var overbevist om, at Partiet vilde blive langt smukkere, naar der blev anlagt en pæn Skraaning og plantet ny Træer i Stedet for de gamle.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 621—1913). Skrivelse fra Skolekommissionen om at søge Ministeriets Approbation paa **Oprettelse af 5 Lærer- og 1 Lærerindeembede.**

Tiltraadtes.

10. (J. Nr. 626—1913). Andragende fra kgl. dansk Automobilklub og Aarhus Turistforening om **Bevilling af et Beløb til en Præmie ved et i Juli Maaned afholdt Automobillob** gennem Jylland og Sønderjylland.

Formanden forelagde Budgetudvalgets Indstilling, der gik ud paa at bevilge 400 Kr. paa Betingelse af, at Løbet begyndte og sluttede i Aarhus.

Marthin Hansen henstillede til rette vedkommende at paase, at Leverancen af den Slags Præmier gik paa Omgang mellem Byens Sølvsmede. Hidtil var Indkøbene vistnok kun blevet foretaget hos 2 Sølvsmede.

P. Petersen skulde ikke stemme imod Bevillingen, men vilde ønske, at Budgetudvalget ikke vilde være saa flot med den Slags Ting. Der var næppe en Uge, uden at der var Forslag om den Slags Bevillinger.

Formanden kunde godt indrømme Rigtigheden af Hr. P. Petersens Udtalelse, men det var

vanskeligt at holde igen, naar man først var begyndt.

Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 613—1913). Skrivelse fra Danske Musikers Landsforbund om, at Byraadet vil foranledige, at der ved **Koncerter paa Byens Pavilloner**, Varna og Ørnereden, kun bliver benyttet Medlemmer af det kommunale Orkester, subsidiært danske Musikere.

Formanden indsaa ikke, hvorledes man kunde gribe saa vidt ind, som Landsforbundet forlangte, saa længe de nuværende Kontrakter var gældende. Han vilde derfor foreslaa, at man svarede i Overensstemmelse hermed, men at man ved fremtidige ny Kontrakter vilde tage under Overvejelse at gennemføre en Ordning, der stemte overens med Musikernes Ønske.

Det vedtoges at svare, at de nuværende Kontrakter ikke tillader nogen Indgriben i dette Forhold, men at man ved fremtidige Kontrakter vil tage Forholdet under Overvejelse.

12. (J. Nr. 10⁹—1913). **Valg af et Medlem til Aarhus Skolekommission** i Stedet for Overretssagfører Chr. Birch, der fraflytter Byen.

Mikael Johansen foreslog at vælge Boghandler Leth Bang.

Marthin Hansen foreslog at vælge Direktør Kromann. Han kunde gøre dette med saa meget større Glæde, som Kromann nærede den største Interesse for Skolevæsenet.

Mikael Johansen beklagede Hr. Marthin Hansens Forslag og ønskede Sagen udsat i Henhold til Forretningsordenen. Samtidig vilde han bede Formanden undersøge, hvorvidt Fru Dagmar Eddy ulovligt havde Sæde i Skolekommissionen.

Simonsen spurgte, om Hr. Mikael Johan-

sens Opfordring til Formanden skulde være en Trussel, og om Fru Eddy skulde være blevet i Skolekommissionen, hvis Hr. Marthin Hansen ikke havde foreslaaet Hr. Direktør Kromann. Endvidere spurgte han, om der tilsigtedes en Hævnakt, eller om man troede, man kunde true Socialdemokraterne til at gaa med til noget, de ellers ikke vilde gaa med til.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at der hverken tilsigtedes nogen Hævnakt eller nogen Trusel, men kun oplyst, om Fru Eddy kunde blive i Skolekommissionen efter Ministeriets Cirkulære om Kvinder i Skolekommissionerne. Den ledige Plads tilhørte Højre, saa det var givet, det gjorde alt for at beholde den.

J a k o b J e n s e n udtalte, at Socialdemokraterne havde betragtet det som god Skik, at Partierne beholdt de Pladser, de havde, men det var de Herrer af Højre, der selv var gaaet bort derfra, og som søgte at udrydde Socialdemokraterne alle Steder. Højre maatte derfor finde sig i, at andre Partier søgte at trænge ind, hvor de kunde. Forøvrigt kunde Hr. Mikael Johansen jo intet vide endnu om, hvorledes Medlemmerne, deriblandt Taleren, stillede sig overfor Bang og Kromann, men Hr. Mikael Johansen maatte vel gaa ud fra, at Kromann vilde blive valgt. Skulde Kromann blive valgt i Stedet for Birch, vilde Taleren da ogsaa mene, at man gjorde et udmærket Bytte, og trods Hr. Johansens Trusel, havde Taleren derfor besluttet at stemme for Kromann. Det var en morsom Maade Hr. Mikael Johansen og hans Parti arbejdede for Kvindernes Ligeberettigelse i det offentlige Liv. Nu vilde man imidlertid faa at se, om Formanden vilde være Hr. Mikael Johansen saaledes hørig, at Sagen blev udsat, til Spørgsmaalet

om Fru Eddys Forbliven i Skolekommissionen var blevet afgjort, men efter Talerens Mening kunde man lige saa godt skride til Valg med det samme, nu da alle Byraadets Medlemmer var til Stede. Hr. N. Joh. Laursen, der jo var Skolekommissionens Formand, havde tidligere udtalt, at han ikke ansaa det for stridende mod Lovens Aand, at Fru Eddy var Medlem af Kommissionen. Det blev heller næppe saa let at faa Fruen ud. Taleren henstillede, at Valget blev foretaget.

Simonsen vidste ikke, om Formanden kunde nægte at udsætte Sagen, naar den blev begæret udsat i Henhold til Forretningsordenen, men han ansaa i hvert Fald ikke nogen som helst Anledning til Udsættelsen. Naar der skulde foretages Valg eller vigtige Afstemninger, og der manglede en Mand i en Gruppe, saa var det naturligt at forlange Udsættelse, men ikke naar Byraadet var fuldtalligt.

N. Joh. Laursen fandt det naturligt, at Byraadet havde Ret til at vælge Kvinder ind i Skolekommissionen, selv om de ikke var Medlem af Byraadet, men han skulde gerne indrømme, at der ved Ministeriets Resolution var indført en anden Praksis. Taleren havde ikke ønsket Spørgsmaalet om Fru Eddys Forbliven i Skolekommissionen rejst, og det bedrøvede ham, at man gjorde den foreliggende lille Sag til noget saa stort, at det godt kunde volde Vanskeligheder under Samarbejdet.

Formanden udtalte, at han ikke kunde modsætte sig en Sags Udsættelse, naar den blev begæret i Henhold til Forretningsordenen.

Harald Jensen ønskede at vide, hvad Sammenhæng der var mellem Fru Eddys Forbliven i Skolekommissionen og Hr. Marthin Hansens Forslag om at vælge Direktør Kromann i

Stedet for Overretsagfører Birch. Hr. Marthin Hansen tilhørte ikke Talerens Parti, saa det maatte vel være en Sag mellem Hr. Mikael Johansen paa Højres Vegne og Hr. Marthin Hansen paa det radikale Partis Vegne. Talerens Parti havde ingen foreslaaet og intet udtalt om, hvem man vilde støtte, saa Hr. Mikael Johansens Anmodning til Formanden var som et Kølleslag i Hovedet paa Talerens Parti. Taleren gad vide, om det var Hr. Mikael Johansens Hensigt at udæske Socialdemokraterne, for ellers forstod han ikke Forbindelsen, og han vilde gerne vide, hvad Hr. Johansen vilde opnaa. Vilde Hr. Johansen gøre Socialdemokraterne til Modstandere af Leth Bangs Valg, saa var Resultatet i hvert Fald givet. Taleren ønskede at vide Hr. Mikael Johansens Motiv. I Dag var der maaske Mulighed for at faa Højres Kandidat valgt, men med den fremsatte Trussel vilde Muligheden sikkert svinde ganske bort.

Mikael Johansen hævdede, at det ikke var Højre, der havde været udæskende i denne Sag. Hidtil havde det været saaledes, at den Slags Pladser blev besat af den Gruppe, der havde valgt den, som traadte fra, og det nu udtraadte Medlem af Skolekommissionen tilhørte Højregruppen. Forøvrigt vidste Hr. Harald Jensen meget godt, at det ikke var tilfældigt, at Hr. Marthin Hansens Forslag var fremkommet. Taleren havde Lov tit at stille Forslag om at faa undersøgt, om Fru Eddys Forbliven i Skolekommissionen var lovlig. Forslaget var ikke stillet paa Talerens egne, men paa hans Partis Vegne.

Simonsen havde ikke faaet Svar paa sit Spørgsmaal om, hvad Hr. Mikael Johansen tænkte at opnaa, og Hr. Harald Jensens Spørgsmaal om

Forbindelsen mellem Fru Eddys Forbliven i Skolekommissionen og Hr. Marthin Hansens Forslag var heller ikke blevet besvaret. Maaske kunde Hr. Mikael Johansens Medforslagsstillere til Sagens Udsættelse give Svar. Da de andre Spørgsmaal ikke var blevet besvarede, var det vel haabløst at vente Svar paa, om Fru Eddys Forbliven var lovlig, hvis Leth Bang blev valgt, men ikke naar Kromann blev valgt.

M i k a e l J o h a n s e n fandt det naturligt, at Højre gjorde alt for at beholde den Plads, der tilkom det. Udsættelsen i Henhold til Forretningsordenen var begæret af Frk. Thomsen og de Herrer Møller, J. C. Petersen og Carl Laursen samt Taleren.

F o r m a n d e n bemærkede, at det maatte tilkomme Skolekommissionens Formand at foretage de fornødne Skridt for at faa konstateret, om Fru Eddys Forbliven i Skolekommissionen var lovlig.

Sagen udsattes i Henhold til Forretningsordenen.

13. **Valg af et Medlem til Fattigudvalget.**

Udsattes i Henhold til Forretningsordenen.

14. Andragende om **Approbation paa Udstykningsplan** for

a. (J. Nr. 1⁴⁰—1913) Matr. Nr. 1490 af Bygrundene og

b. (J. Nr. 1⁴¹—1913) Matr. Nr. 1994 a af Bygrundene.

Anbefaledes.

15. (J. Nr. 2¹³⁴—1913). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21 og Bygningsvedtægtens § 13** for Skolegyde Nr. 4—6.

Anbefaledes.

